

Una missa de diumenge a Barcelona

Dll, 8/11/2010 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

(Jordi Llisterra - CR) El que s'ha viscut aquest 7 de novembre al matí a la Sagrada Família ha estat realment una missa de diumenge a Barcelona. Més solemne, més difosa, més universal, més romana, més històrica, més extraordinària, però que pels que hi participàvem ha tingut continuïtat amb el que celebren cada diumenge.

Primer de tot perquè va ser tot un encert prioritzar la presència diocesana de parròquies, entitats i religiosos a l'interior de la Basílica de la Sagrada Família. Això ha fet que des de l'interior haguem viscut una missa amb els qui van el diumenge a missa a Barcelona.

Amb un afegit rellevant, tots junts els assistents que van a missa a Sant Gervasi amb els qui hi van a Can Tunis o la Torrassa. Només calia fixar-se com anava vestida la gent, per veure la diversitat de procedències. Uns al costat dels altres compartint la mateixa manera de viure la celebració. Ho hem sentit en català i en castellà, com conviu sense problemes en les parròquies de Barcelona.

I, és que fins i tot en les parts més solemnes, [la celebració ha estat pensada](#) perquè sigui així. Singularment els cants, que no s'han plantejat com un concert de màxima bellesa, sinó com un cant de participació de l'assemblea. Això és litúrgia.

Potser també ens hem trobat a casa perquè ens hem vist entre coneguts. Hem vist els bisbes de Catalunya en un lloc rellevant i visible, igual que hem vist com eren ells els qui ungien les columnes de la basílica. Igual que hem vist els nostres vicaris episcopals i mossens com beneïen les parets dels temple. Entre ells, l'exultant rector de la Sagrada Família, Lluís Bonet (que ens ha deixat ben xops). O reconèixer l'arquitecte Jordi Bonet, donant la clau al papa, i el secretari de l'arquebisbat rebent-la en nom de tots. (I, pels més propers al cardenal Sistach hauran reconegut la seva neboda amb síndrome de Down combregant i rebent la benedicció del papa).

Crec que el papa s'hi ha trobat bé. Assentia a les afirmacions de Sistach. I crec que ha notat que l'ambient general ha estat de celebració i no d'aclamació papal. Ha vist com la gent feia callar els crits de "Viva al papa" per participar en els cants de lloança o per escoltar el Nigra Sum de l'Escolania. La gent ha preferit cantar el Virolai enlloc d'aplaudir. La gent no ha anat a fer comèdia.

Un capellà comenta: "Això si que és el millor que ha passat a l'Església catalana en 1.000 anys". Si ha estat així és perquè s'ha mostrat "l'anima cristiana del poble català".

Hem compartit una de les nostres misses de diumenge amb Benet XVI, com ha dit ell "en terra catalana".